

ת"פ 3012/10/17 - מדינת ישראל נגד אורלי גביון גרין, יאיר יזדן, מירון גלמן, מרים גביון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 3012-10-17 ישראל נ' גביון גרין ואח'

לפני כבוד השופטת דנה אמיר
המאשימה מדינת ישראל
נגד
הנאשמים 1. אורלי גביון גרין
2. יאיר יזדן
3. מירון גלמן
4. מרים גביון (עניינה הסתיים)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד איתי שהם

ב"כ הנאשם 2 - עו"ד יובל קינן

הנאשם 2

גזר דין לנאשם 2

רקע ועובדות כתב האישום

1. הנאשם 2 (להלן: "**הנאשם**") הורשע על יסוד הודייתו בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו (להלן: "**כתב האישום**") במסגרת הסדר טיעון דיוני, בביצוע עבירה על פי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש] תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת מס הכנסה**").

2. על פי המפורט **בחלק הכללי לכתב האישום**, נאשמת 1 (להלן: "**אורלי**") היא עורכת דין במקצועה (על פי גזר הדין שניתן בעניינה, בכתב האישום המתוקן בו הודתה אורלי הוסף כי **הגם שאורלי היא עורכת דין, היא אינה עוסקת בעריכת דין דרך קבע**), הנאשם הוא גיסה של אורלי, נאשמת 4 (להלן: "**מרים**") היא אמה של אורלי, ונאשם 3 הוא עורך דין במקצועו (להלן: "**עו"ד גלמן**"). בשנת 2000 הקימו הנאשם ואורלי תאגיד שעסק ביזמות מקרקעין וביצוע עבודות בנייה או שיפוץ, בשם ל.י.ה יזדן חברה לבניין והשקעות בע"מ. הנאשם היה בעל 99% ממניות התאגיד ומנהלו, ואורלי הייתה בעלת מנייה אחת בתאגיד. בשנת 2006 הקימו הנאשם ואורלי תאגיד נוסף שעסק ביזום והשקעות בתחום הנדל"ן, בשם נא-יה יזום והשקעות בע"מ (להלן: "**חברת נא-יה**"). הנאשם ואורלי היו בעלי מניות ומנהלים בתאגיד. לאחר שנת 2000 היו הנאשם ואורלי מעורבים במספר פרויקטים של יזמות מקרקעין, בנייה או שיפוץ, בין באופן אישי ובין באמצעות התאגידים שצוינו לעיל.

3. אריאל ותמר בוחבוט (להלן: "**אריאל ו"תמר**") הם אח ואחות, ילידי איטליה, קרובי משפחתה של אורלי. בשנת 2004 עלתה תמר לישראל, ומאז היא תושבת ישראל.

4. **על פי עובדות האישום** בשנת 2006 ירשו גב' עמירה שחר ומר דרור שוורץ בניין בו קומת קרקע ושלוש קומות נוספות ברח' דיזינגוף 197 בתל אביב (להלן: "**הנכס**"). הנכס כלל 2 חנויות בקומת הקרקע, 6 דירות (אחת בקומת הקרקע, שתיים בקומות א' ו-ב', ואחת בקומה ג') וכן חדרון וזכויות בנייה על גג הנכס (להלן: "**זכויות הבנייה**").

5. בשנת 2007 ארגן אריאל ביחד עם מכר בשם פרננדו סונינו (להלן: "**סונינו**") קבוצת רוכשים איטלקים לצורך רכישת הנכס. קבוצת הרוכשים כללה את סונינו ואת תמר וחברים ומקורבים של אריאל וסונינו. בין קבוצת הרוכשים ובין סונינו ואריאל סוכם כי בתמורה למאמצייהם לקיבוץ קבוצת הרוכשים וביצוע העסקה (להלן: "**שירותי הייזום**") יקבלו סונינו ואריאל את זכויות הבנייה על גג הנכס, שיתחלקו ביניהם באופן שווה, וזאת ללא תשלום.

6. במועד שאינו ידוע במדויק, בסמוך לרכישת הנכס, סיכמו אריאל וסונינו עם הנאשם ואורלי כי האחרונים יסייעו ברכישת הנכס והשבחתו, לרבות שיפוצו ובניית דירות על הגג. על פי הסיכום, אורלי תהיה אחראית על הצד המשפטי והאדמיניסטרטיבי של רכישת הנכס והעסקאות שייעשו בו (על פי גזר הדין שניתן בעניינה, בכתב האישום המתוקן בו הודתה נכתב חלף כך כי סוכם שאורלי **תעשה שימוש בידע המשפטי והאדמיניסטרטיבי שברשותה** לצרכים אלה). עוד על פי הסיכום הנאשם יהיה אחראי על שיפוצ הנכס והבנייה בו (להלן: "**שירותי ניהול הפרויקט**"). שירותים אלו סופקו. סוכם כי בתמורה לשירותי ניהול הפרויקט, הנאשם ואורלי יקבלו 50% מזכויות הבנייה בגג הנכס (או מהרווחים הנובעים מהן, כפי שיפורט להלן) ללא תשלום. 25% מזכויות הבנייה ייתנו מתוך חלקו של סונינו, ו-25% מתוך חלקו של אריאל. עוד סוכם כי הנאשם ואורלי, וכן סונינו ואריאל, יבנו דירות על הגג, ימכרו אותן ככל הניתן בפטור ממס, ויתחלקו ביניהם ברווחי המכירה. בסופו של דבר נבנו על הגג שלוש דירות. באופן זה חילקו ביניהם הנאשם, אורלי, אריאל, וסונינו את הרווחים הנובעים מהאפשרות לבנות דירות על הגג תוך ניצול זכויות הבנייה בנכס. חלוקה זו היוותה תמורה לכלל הצדדים בגין תרומתם לרכישת הנכס והשבחתו: לאריאל וסונינו בגין ייזום העסקה ואיתור קבוצת הרוכשים, ולנאשם ואורלי בגין מתן שירותי הניהול לפרויקט.

7. על פי האישום הנאשם ואורלי ואריאל שכרו את שירותיו של עו"ד גלמן שיסייע בידם בעריכת חוזים שונים, ובהגשת הדיווחים לרשויות מיסוי מקרקעין. הנאשם, אורלי וגלמן, בסיוע מרים, ערכו שורה של חוזים כוזבים ודיווחו דיווחים כוזבים לרשויות המס. בשלב הראשון, בו קיבלו אריאל וסונינו את זכויות הבנייה בגג, ללא תשלום, פעלו אורלי, הנאשם, עו"ד גלמן, ומרים כפי שיפורט להלן להציג לרשויות המס מצג כוזב, לפיו זכויות הבנייה בגג נרכשו על ידי תמר וסונינו, בתמורה כספית. בשלב השני, בו קיבלו הנאשם ואורלי מחצית מזכויות הבנייה בגג, ללא תשלום, פעלו הנאשם, אורלי, עו"ד גלמן, ומרים, להציג לרשויות המס מצג כוזב, לפיו זכויות הבנייה בגג נרכשו על ידי מרים, בתמורה כספית. לאחר בניית הדירות על הגג, פעלו הנאשם, אורלי, עו"ד גלמן, ומרים, להציג לרשויות המס מצג כוזב, לפיו מרים ותמר הן הבעלים של שתיים מתוך שלוש הדירות שנבנו על הגג, והן זכאיות למכור את הדירות בפטור ממס, לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח, מכירה ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: "**חוק מיסוי מקרקעין**").

8. מצגים כוזבים אלו נועדו להסתיר את העובדה שזכויות הבנייה והתמורות ממכירות הדירות שנבנו תוך ניצול

זכויות הבנייה, שימשו למעשה תמורה לשירותי הייזום שסיפקו אריאל וסונינו, ולשירותי ניהול הפרויקט שסיפקו הנאשם ואורלי; להציג מצג כוזב לפיו זכויות הבנייה נרכשו בתמורה על ידי מרים ותמר; להציג מצג כוזב כי הדירות נמכרו על ידי מרים ותמר ולטובתן, ולפיכך נתונות למיסוי לפי חוק מיסוי מקרקעין; ולהביא לכך שמכירת דירות אלו תיהנה, שלא כדין, מפטור ממס לפי חוק מיסוי מקרקעין.

9. אורלי הייתה הרוח החיה מאחורי תכנית המרמה והוצאתה לפועל (על פי גזר הדין שניתן בעניינה, בכתב האישום המתוקן בו הודתה נכתב חלף כך כי **היוותה גורם משמעותי במעשים**), נטען בכתב האישום כי עו"ד גלמן שימש את הנאשם, אורלי ומרים, וסייע בידם בהכנת חוזים כוזבים ודיווחים כוזבים לרשויות המס, ביידעו כי מדובר במסמכים או בדיווחים כוזבים שמטרתם להתחמק ממס.

10. כתב האישום מפרט את השלבים כדלקמן:

השלב הראשון - המצגים הכוזבים ברכישת הנכס

11. ביום 7.11.2007 רכש עו"ד גלמן את הנכס כנאמן של קבוצת הרוכשים. בנוסף לרכישת הנכס כנאמן, טיפל עו"ד גלמן בהיבטים נוספים של הרכישה לרבות עריכת חוזה רכישה, עריכת הסכם שיתוף בין הרוכשים, והדיווח לרשויות מיסוי מקרקעין על העסקה. כל אחד מקבוצת הרוכשים רכש דירה בנכס, ושיפץ אותה, בתמורה שמפורטת בנספח א' לכתב האישום, וכוללת את עלות השיפוץ. בין היתר: סונינו שילם עבור הדירה שרכש ושיפוצה 242,500 דולר, השווים בערכם ל- 1,018,500 ₪. תמר שילמה עבור הדירה שרכשה ושיפוצה סך של 250,000 דולר, השווים בערכם ל- 1,050,000 ₪.

12. כמפורט לעיל, סונינו ואריאל קיבלו כל אחד 50% מזכויות הבנייה בנכס, ללא תשלום, בתמורה לשירותי הייזום. על מנת להסתיר את העובדה שזכויות הבנייה ניתנו לאריאל וסונינו ללא תשלום, בתמורה לשירותי הייזום, הציגו אורלי ועו"ד גלמן, בצוותא חדא, את זכויות הבנייה כזכויות שנרכשו בתמורה על ידי תמר וסונינו. כך, ביום 23.12.2007 דיווחה קבוצת הרוכשים באמצעות עו"ד גלמן דיווח כוזב לפיו סונינו רכש את זכויותיו בדירה וב- 50% מזכויות הבנייה על גג הנכס (טרם השיפוץ), בתמורה ל- 1,310,000 ₪ ותמר רכשה זכויות בדירה וב- 50% מזכויות הבנייה על גג הנכס (טרם השיפוץ), בתמורה ל- 1,335,600 ₪. יתר חברי קבוצת הרוכשים שילמו סכומים נמוכים מאלו ששילמו בפועל. פרטי הדיווח הכוזב פורטו בנספח ב' לכתב האישום, ואינם כוללים את עלות השיפוץ.

13. הדיווח הכוזב של סכומי הרכישה ביתר נועד ליצור מצג שווא בפני רשויות מיסוי מקרקעין כאילו שילמו סונינו ותמר גם עבור זכויות הבנייה על הגג. הסכום הכולל שדווח בדיווח הכוזב הותאם לסכום הכולל ששולם בפועל על ידי קבוצת הרוכשים, ובמועד מאוחר יותר נערכה התחשבנות בין חברי קבוצת הרוכשים בנוגע לסכומי מס הרכישה ששולמו על פי ההצהרות הכוזבות, במטרה להתאים בין סכומי מס הרכישה בגינם חויבו על ידי רשויות המס, בשל הדיווחים הכוזבים, לבין הסכומים אותם היו אמורים לשלם לו היו הדיווחים דיווחי אמת.

השלב השני - מצגים כוזבים בנוגע למכירת זכויות הבנייה בנכס

14. לאחר השלב הראשון, התחלקו זכויות הבנייה בגג באופן שווה בין אריאל לבין סונינו. במועד שאינו ידוע, סוכם כי הנאשם ואורלי יקבלו מאריאל וסונינו 50% מזכויות הבנייה בנכס (נכס או גג?), ללא תשלום, כתמורה בגין שירותי ניהול הפרויקט. על מנת להתחמק ממס על התמורה שקיבלו הנאשם ואורלי בגין שירותי ניהול הפרויקט, ולאפשר להם למכור בפטור ממס את הדירה שתבנה תוך ניצול החלק שיקבלו בזכויות הבנייה, פעלו הנאשם, אורלי, עו"ד גלמן ומרים, בצוותא חדא, כפי שיפורט להלן.

15. לבקשת אורלי, ערך עו"ד גלמן הסכם נושא תאריך 1.3.2008 לפיו רכשו הנאשם ואורלי 50% מזכויות הבנייה בנכס מתמר וסונינו תמורת 100 אלף דולר. הסכם זה לא הוגש לרשויות המס והתמורה המפורטת בו לא שולמה בפועל. אורלי ועו"ד גלמן ערכו "חזזה מכר" מיום 12.5.2010 (להלן: "**חזזה המכר הכוזב**"), על פיו מכרו כביכול סונינו ותמר מחצית מזכויות הבנייה בנכס (25% כל אחד) למרים, בתמורה ל-250,000 ₪. ביום 16.8.2010 הגישו מרים ותמר, באמצעות עו"ד גלמן כמייצג, דיווח לרשויות מיסוי מקרקעין, לפיו סונינו ותמר מכרו למרים מחצית מזכויות הבנייה בנכס, בהתאם לחזזה המכר הכוזב. הנאשם היה שותף לתכנון וביצוע חזזה המכר הכוזב והדיווח.

16. חזזה המכר הכוזב שצוין לעיל, והדיווח לרשויות מיסוי מקרקעין היו כוזבים: סונינו ותמר לא מכרו מחצית מזכויות הבנייה למרים, והתמורה שצוינה בחזזה המכר הכוזב לא שולמה. זכויות הבנייה ניתנו לנאשם ולאורלי ללא תשלום על ידי סונינו ואריאל בוחבוט, בתמורה לשירותי ניהול הפרויקט, והרישום על שם מרים נעשה כ"אשת קש" של אורלי והנאשם. בדו"חות שהגישו הנאשם ואורלי לפקיד השומה לשנת 2008 היה עליהם לדווח על הכנסה בגין שכר טרחה עבור שירותי ניהול הפרויקט, בגובה שוויון של 25% מזכויות הבנייה כל אחד, הנאשם ואורלי לא עשו כן.

השלב השלישי - מצגים כוזבים למכירת הדירות שנבנו בנכס

17. הנאשם, אורלי, אריאל וסונינו בנו 3 דירות מגורים על הגג, תוך ניצול זכויות הבנייה שעליו. בחלק השווה לשיעור זכויות הבנייה שנרשמו על שם מרים (50%) נבנתה דירת מגורים אחת (להלן: "**הדירה הראשונה**"). בחלק השווה לשיעור זכויות הבנייה שנרשמו על שם תמר (25%), נבנתה דירת מגורים שניה. בחלק השווה לשיעור זכויות הבנייה השייכות לסונינו (25%) נבנתה דירת מגורים שלישית. בפועל, נרשמה מרים כבעלת הזכויות בדירה הראשונה, כ"אשת קש" של הנאשם ואורלי, ותמר נרשמה כבעלת הזכויות בדירה השנייה כ"אשת קש" של אריאל בוחבוט. הנאשם ואורלי מחד, וסונינו ואריאל מאידך, סיכמו ביניהם כי התמורה ממכירת כל הדירות על הגג, לאחר כיסוי ההלוואות שנטלו מן הבנק ותשלום המיסים, תחולק ביניהם בחלקים שווים.

18. ביום 26.12.2012 נמכרה הדירה שנרשמה על שמה של מרים, תמורת סך של 4 מיליון ₪, והדירה שנרשמה על שם תמר תמורת 2.3 מיליון ₪. שתי הדירות נמכרו לקונה תמיר ארביב, שפעל בנאמנות עבור קונה שם ויטו חי ארביב. בהמשך לרישום הכוזב של זכויות הבנייה כזכויות שנרכשו על ידי מרים, במכירת הדירות פעלו הנאשם ואורלי, עו"ד גלמן ומרים, ביוזמת הנאשם ואורלי, במרמה, כדלקמן: תמר הצהירה כי היא מוכרת דירת מגורים בבעלותה, וביקשה וקיבלה בגינה פטור ממס שבח מקרקעין, לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין. מרים הצהירה כי היא מוכרת דירת מגורים בבעלותה, וביקשה וקיבלה בגינה פטור ממס שבח מקרקעין, לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין. עו"ד גלמן חתם על ההצהרה לרשויות מיסוי מקרקעין כב"כ המוכרים, וסייע למלא את ההצהרה לרשויות מיסוי מקרקעין. המרמה הנ"ל נעשתה הואיל ובעלי הדירות האמיתיים, הנאשם, אורלי ואריאל, ביקשו ליהנות שלא כדין, מפטור בגין

מכירת הדירות, ולמנוע מרשויות המס לדעת את הנתונים האמיתיים העשויים להביא לחיובם במס בגין מכירת הדירות.

19. הנאשם ואורלי התחלקו בחלקם בתמורה ממכירת הדירות (50%) בשיעורים שווים (25% לכל אחד). סוניו ואריאל התחלקו בחלקם בתמורה (50%) ביחס של 2/3 לסוניו (שקיבל 33% מהתמורה) ו-1/3 לאריאל (שקיבל 17% מהתמורה). ביום 26.12.2012 הוא מועד מכירת הדירות, לא היו הנאשם ואורלי זכאים לפטור ממס שבח, לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין, כנוסחו בתקופה הרלוונטית, משתי סיבות חלופיות: כל אחד מהם מכר דירת מגורים מזכה בפטור ממס לפי סעיף 49ב(1) לחוק מיסוי מקרקעין, בארבע השנים שקדמו ליום 26.12.2012. תמורת מכירת הדירות מהווה הכנסה בידי הנאשם ואורלי, לפי סעיף 2(1) לפקודת מס הכנסה. הנאשם ואורלי, דיווחו דיווח כוזב כאמור, במטרה ליהנות שלא כדין מפטור ממס בגין מכירת הזכויות בדירה שנרשמה על שמה של מרים. אריאל לא היה זכאי לפטור ממס שבח, שכן תמורת מכירת הדירות היוותה בידו הכנסה לפי סעיף 2(1) לפקודת מס הכנסה.

20. במעשיו המפורטים לעיל השתמש הנאשם במרמה עורמה ותחבולה, במזיד ובכוונה להתחמק ממס.

21. הודיית הנאשם בביצוע העבירה בה הורשע באה כאמור בהמשך להסדר דיוני בין הצדדים אליו הגיעו בתום פרשת התביעה, ולאחר שנדחתה טענתו לפיה אין להשיב לאשמה ביום 7.6.2020. במסגרת ההסדר הדיוני תוקן כתב האישום כנגד הנאשם בשלישית, כך שהמאשימה חזרה בה מהאישומים השני והשלישי שבכתב האישום המתוקן בשנית לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב - 1982, והנאשם הורשע בגין מעשיו המתוארים באישום הראשון בלבד. הצדדים לא הגיעו להסכמה באשר לעונשו של הנאשם וטענו לעונש באופן פתוח.

תמצית טיעוני המאשימה לעונש

22. בטיעוניו לעונש הפנה ב"כ המאשימה לערכים החברתיים החשובים המוגנים בעבירה אותה ביצע הנאשם, וטען למידת פגיעה גבוהה בהם נוכח נסיבות ביצוע העבירה, תוך שהפנה לתכנון המוקדם, לתחכום, למשך ביצוע העבירה והפעולות השונות במסגרתה, ולשכבות המרמה וההסתרה בה נקטו הנאשם ושותפיו. בהקשר זה אף הפנה למסכת חוזים פיקטיביים אותה יצרו הנאשמים ולשימוש באשת קש, מרים. בנוסף טען כי מטרת שורת המצגים הכוזבים בכתב האישום הייתה כדי להביא לכך שהנאשם ושותפיו יקבלו לידם הכנסה בגין שירותי ייזום, שיפוץ והשבחת הנכס לאחר מכירת הדירה שנרשמה על שם מרים כזב, ואף הדגיש שהדירה נמכרה בפטור ממס שבח לאור הרישום הכוזב כאמור תמורת סך כולל של ₪ 4,000,000, כשבכך חומרה נוספת. ב"כ המאשימה הפנה לכך שסכום התמורה בגין הדירה התחלק בין הנאשם לבין אורלי, כך שלטענתו בסופו של יום התחמק הנאשם ממס בגין הכנסה בסך ₪ 2,000,000, אשר התקבלה במסגרת עסקת חליפין בה העניק שירותים וקיבל בתמורה לכך נכס.

23. ב"כ המאשימה ציין את הקושי הברור בגילוי עבירה המבוצעת באופן המתואר בכתב האישום ואת חשיבות נטרול התמריץ העברייני לבצעה. לטענתו, חלקו הקונקרטי של הנאשם בביצוע העבירה משמעותי, תוך שהבהיר, כפי שאף צוין בכתב האישום, כי אורלי היא זו אשר הייתה הרוח החיה מאחורי תוכנית המרמה, מעורבותה באישום גדולה מזו של הנאשם, ואף יוחסה לה עבירה נוספת של עזרה לאחר להתחמק ממס. לצד זאת שב וטען כי בין הנאשם לאורלי הייתה שותפות מלאה, כך שהחלוקה הנושאית ביניהם בטיפול בפרויקט אינה אמורה להפחית מהמיוחס לנאשם שחלקו נופל רק במעט לטענתו מחלקה של אורלי.

24. בקשר לסכום העבירה טען שאין מקום להתחשב בהפסדים או פרמטרים נוספים המשפיעים על ההכנסה החייבת, העומדת במקרה זה על סך של 792,000 ₪ על פי קביעת פקיד השומה, והבהיר כי סכום העבירה הוא סכום ההכנסה בסך 2,000,000 ₪. עוד ציין כי גובה מחדל המס של הנאשם עמד על סך של 352,000 ₪, תוך שהפנה להסכם השומה **עמ' 2** וטען כי מחדלו של הנאשם גבוה מזה שבעניינה של אורלי ב- 60,000 ₪. ב"כ המאשימה הפנה לפסיקה המדגימה לשיטתו את הענישה הנוהגת (**עמ' 3**), וציין את העונש שנגזר על אורלי במסגרת ההליך דנן ואת עיקרון אחדות הענישה. בקשר למתחם הענישה שנקבע בעניינה של אורלי הבהיר כי המאשימה אמנם חולקת על מתחם הענישה שנקבע, בין 9 ו- 18 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס בסך 80,000 ₪, ועל שקילת שיקולי אכיפה בררנית בעת קביעת המתחם, אך לדבריו, בשל נסיבותיה האישיות המיוחדות של אורלי בחרה המאשימה שלא לערער. בנוסף, התייחס להחלטות כופר אשר ניתנו בעניינם של חלק מהמעורבים, ולטענתו, אין מקום להשוות בין עניינם לעניינו של הנאשם. בעניינו של הנאשם עתר ב"כ המאשימה לקביעת מתחם ענישה שבין 8 ו- 17 חודשי מאסר בפועל ביחס לעונש המאסר, משלהשקפתו חלקו של הנאשם נופל רק במעט מזה של אורלי.

25. אשר לנסיבות הקונקרטיות לנאשם הפנה ב"כ המאשימה לכך שהנאשם הכחיש בכל חקירותיו את ביצוע העבירה וניהל הוכחות עד לסיום פרשת התביעה. משכך להשקפתו יש לתת משקל מסוים בלבד לקולא להודייתו ולנטילת אחריות על ידו. בנוסף, הפנה להרשעתו הפלילית של הנאשם בעבירת איומים משנת 2015 (**עמ' 1**) המלמד על כך שהנאשם עבר על החוק בעבר, הגם שאין בעברו ביצוע עבירות מס. לצד זאת, ציין כי הנאשם הסיר את המחדל האזרחי. לטענתו, בראי המפורט ושיקולי הרתעה, יש להעמיד את עונשו של הנאשם במרכז מתחם הענישה ולגזור עליו 13 חודשי מאסר בפועל לצד מאסר על תנאי וקנס. ב"כ המאשימה ביקש כי תיערך הבחנה לחומרה בין העונש הראוי לנאשם לזה אשר נגזר על אורלי ל- 9 חודשי מאסר בעבודות שירות, וטען כי אין המדובר בהשוואה בין שווים. בהקשר זה ציין שוב את נסיבותיה האישיות המיוחדות של אורלי שלטענתו הן יוצאות דופן, את הודייתה עוד בשלב החקירה ובתחילת ההליך, את העובדה שהיא נעדרת עבר פלילי, וכי סכום מחדל המס לו גרמה במעשיה נמוך לטענתו ב- 60,000 ₪ מסכום המחדל לו גרם הנאשם.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש

26. בטיעונו לעונש הפנה ב"כ הנאשם לחלקו הקטן של הנאשם בביצוע העבירה, וטען כי חלקה של אורלי גדול בהרבה, היא הרוח החיה בביצועה ועורכת דין במקצועה, אשר אף הביאה את עו"ד גלמן כדי לסייע. בנוסף הדגיש כי אורלי הורשעה גם ביצוע עבירה נוספת של סיוע לאחר להתחמק ממס בהיקף ניכר. אשר לנאשם טען הסנגור כי כל שעשה הוא מתן שירותי פיקוח על הבנייה על הגג, והיה זכאי לתמורה בכסף או בנכס. הנאשם הסכים כי התמורה לא תשולם לו ישירות, אלא תגיע לחמותו מרים מתוך הנחה שזו תעביר את החלק המגיע לו לאשתו. לטענתו, הדרך בה בוצעו הדברים לא נקבעה על ידי הנאשם, והוא אף לא יזם או תכנן אותה, תוך שהפנה לכך שאין כל אזכור לנאשם בשלב הרכישה של הנכס המתואר בכתב האישום, בניגוד לאזכורם של אורלי, אריאל ועו"ד גלמן.

27. ב"כ הנאשם טען כי אין מעשה פוזיטיבי אחד שיוחס לנאשם בעובדות כתב האישום, וחלקו בביצוע המעשים הוא אפסי. לטענתו, אשמתו של הנאשם קמה לו ממחדלו, משלא עמד על כך שיש לשלם את המס, תוך שאישר כי הנאשם היה מודע והסכים למעשים, ובשל בכך הפך לשותף לביצוע העבירה. לדברי הסנגור, ההתנהלות נבעה ברובה מטיפשות ומהירות, והעדר הבנה מלאה של הדברים על ידי הגורמים. לטענתו, אורלי ואריאל הם הדמויות הדומיננטיות בפרשה וחלקם שווה.

28. לעניין הנזק הפנה ב"כ הנאשם לענ"1, תקציר השומה, וטען ששווי הדירה המושלמת גבוה יותר משווי זכויות הבניה שהיו מלכתחילה, ואף מהרווחים שצמחו מהפעילות, שהיא התמורה עבור שירותי הנאשם כפי שנקבע בהסכם בין הצדדים, תוך שהפנה לסעיף 7 ו-9 לאישום הראשון. הסנגור הדגיש כי הנאשם לא קיבל לידיו 2,000,000 ₪, אלא סך של 792,490 ₪, הכלול לטענתו בתקציר השומה תחת ההכנסה החייבת, כשבמקרה זה לטענתו ההכנסה החייבת היא גם המחזור, משהוסכם כי התמורה היא הרווח והרווח בלבד. לטענתו לנאשם לא היו הוצאות - הוא עבד וקיבל כסף תמורת עבודתו. אשר לסכום המס טען כי מבחינת ענ"1 עולה כי סכום מחדל המס הנובע מהעבירה שביצע הנאשם עומד על סך של 272,579 ₪ בהתאם לחישוב שפירט בטיעונו. הסנגור אף הביע תרעומת על הניסיון לטעון כי מחדל המס של הנאשם גבוה מזה של אורלי כנסיבה לחומרה בעניינו של הנאשם.

29. ב"כ הנאשם הפנה לכך שעל אריאל הושת כופר בגין מעשיו, ולקביעות כב' השופט אבינור בהקשר זה בגזר הדין בעניינה של אורלי (ס' 56 לאילך). בנוסף הפנה לכך שבגזר דינה של אורלי נקבע כי גם אם קיימת הבחנה מסוימת בין עניינה של אורלי לעניינה של אריאל, הבחנה זו אינה יכולה להתיישב עם הפער המבוקש בענישה על ידי המאשימה. לטענתו הדברים אף רלבנטיים ביתר שאת בעניינו של הנאשם, אשר התנהל באופן פסיבי בביצוע העבירות. ב"כ הנאשם צרף החלטות כופר המלמדות על מקרים נוספים בהם הושת כופר בגין ביצוע עבירות דומות בהיקף דומה (לטענתו סך של 792,490 ₪) ואף מעבר לכך (ענ"2). להשקפתו, ותוך הפניה לפסיקה, מתחם הענישה הוא בין מאסר על תנאי ובין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות לצד קנס בסך של אלפי או עשרות אלפי ₪.

30. אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הדגיש ב"כ הנאשם כי הנאשם הסיר את המחדל עוד בשלבי החקירה. בנוסף, הפנה לסעיף 8 לחוק רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות תשכ"ט - 1969 (להלן: "**חוק רישום קבלנים**") ולתקנות רישום קבלנים לעבודות הנדסה בנאיות (ערעור מהימנות והתנהגות בניגוד למקובל), תשמ"ט-1988 (להלן: "**התקנות**") וטען לשלילת רישיון אפשרית לנאשם ככל שיוטל עליו עונש של 3 חודשי מאסר ומעלה. כמו כן, טען לחלוף הזמן, משכתב האישום הוגש 5 שנים לאחר החקירה, ואף הפנה לנסיבותיו האישיות של הנאשם, תוך שציין כי ילדיו של הנאשם סובלים מאלרגיה חמורה ומסכנת חיים לביצים, והדגיש את הצורך בהשגחה וטיפול בהם. כן הפנה לקושי הכלכלי בהקשר זה. ב"כ הנאשם קבל כנגד התנהלות רשויות אכיפת החוק בעניינו של הנאשם בקשר לחקירה שהתנהלה בבנק שהיא לטענתו מעבר להתנהלות רשלנית, בעת ביצוע השלמת חקירה לבקשת הפרקליטות בשנת 2016, כשדבריו פעלו החוקרים בחוסר סמכות ותוך הפרת איסורים מפורשים בקשר לחשדות שאינם קשורים לביצוע עבירות מס, כך שפנו לבנק והציגו לאנשיו היפותזה לפיה נרקמה תוכנית של מרמה וזיוף כלפיי הבנק, ואף מסרו אינפורמציה לבנק בהקשר זה. לטענתו, לאחר האמור, ברור שהבנק לא יסכים ללוות פרויקטים נוספים של הנאשם, כפי שאף מסרה נציגתו בעת העדות בבית המשפט. הסנגור טען לנזק ממשי לנאשם בהיותו מי שרוצה לעסוק ביזמות וקבלנות ונדרש ללווי בנקאי. בהקשר זה אף הדגיש כי בסופו של יום לא הורשע הנאשם בביצוע מרמה כלפי הבנק, והמאשימה חזרה בה מאישום זה במסגרת הסדר הטיעון.

31. ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם השתתף בהליכי גישור אך המשיך בניהול התיק משלא הגיע להבנות עם הפרקליטות, והבהיר כי היו בפי הנאשם טענות, והוא ביקש שהאשמה הנכונה תובא בפני בית המשפט. כן הפנה לתקופה הקשה מבחינה כלכלית וביקש התחשבות בנאשם. אשר לעברו הפלילי של הנאשם ציין כי דובר בסכסוך שכנים, וטען כי אין להסיק ממנו על אופיו. בסופו של יום עתר שלא ייגזר על הנאשם עונש של למעלה מ-3 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות לצד קנס בסך של אלפי או עשרות אלפי ₪.

32. הנאשם הביע חרטה על מעשיו ומסר כי כיום הוא מתנהל אחרת. בנוסף הדגיש כי שילם את המס כפי שנדרש ללא כל ויכוח וחרף טענות שהיו בפי עורכי דינו. עוד ציין כי השתתף בהליך של גישור. הנאשם ציין את הקושי הכלכלי בתקופת הקורונה וכי נזקק ליטול הלוואות בעת הזאת וביקש התחשבות ככל שניתן.

מתחם העונש ההולם

33. מתחם העונש ההולם נקבע בהתאם לעיקרון המנחה בענישה, היינו קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו, תוך התחשבות בערך החברתי אשר נפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ובמדיניות הענישה הנהוגה. עבירת המס שביצע הנאשם היא עבירה מסוג פשע אשר באה להגן על ערכים חברתיים בסיסיים וחשובים למרקם החברתי במדינה. כך, מביצוע העבירה נפגע ערך השוויון והאמון, וביצועה אף מביא לשיבוש הפעולה התקינה של מנגנון המסים. לצד ביצוע העבירה פוטנציאל נזק ממשי לקופה הציבורית, ובכך לכל אחד ואחת מאזרחיה, ובפרט לציבור הנשען על השירותים הציבוריים. פעמים רבות, כמו בעניינו, אף מוכח הנזק לקופה הציבורית הלכה למעשה. נקבע לא אחת כי בסוג זה של עבירות מקבלים האינטרס הציבורי ושיקולי ההרתעה בכורה על פני נסיבות אישיות, וכי דרך המלך היא גזירת עונש של מאסר בפועל בגין ביצוען (ע"פ 9004/18 יצחקי נ' מדינת ישראל (31.12.2018)).

34. אשר לנסיבות ביצוע העבירה, כפי שהפנה ב"כ המאשימה, כתב האישום מגולל מסכת של שורת מצגים כוזבים שמטרתם קבלת הכנסה בגין שירותים שניתנו לייזום, שיפוץ והשבחת הנכס ברח' דיזינגוף 197 בתל אביב, תוך התחמקות ממס. מבחינת הנסיבות והמעשים המפורטים בכתב האישום עולה תמונה של שכבות של מרמה שיטתית, אשר בוצעה לשם הסתרת והשמטת הכנסות, כשבמסגרת זו נוצרו ונחתמו חוזים פיקטיביים, נעשה שימוש באשת קש, ואף נמסר דיווח כוזב למיסוי מקרקעין, בעקבותיו אף ניתן היה למכור את הדירה בפטור ממס שבח, הכל כמפורט בהרחבה בפירוט האישום שלעיל. המדובר במעשים מתוכננים ומתוחכמים, אשר בוצעו על פני תקופה ארוכה. התחכום וההסתרה שננקטו הקשו על גילוי העבירה, ויש במעשים שבוצעו כדי לפגוע פגיעה ממשית בערכים המוגנים.

35. לצד האמור, חשוב לתת את הדעת לכך שעל פי עובדות כתב האישום הנאשם לא נטל חלק אקטיבי משמעותי בביצוע אותם מעשים מתוחכמים המתוארים בפירוט רב בכתב האישום, ולא נטען כי היה גורם דומיננטי בביצועם. זאת מבלי להתעלם מכך שעל פי העובדות בהן הודה הנאשם, ידע הנאשם ונהנה מביצוע המצגים הכוזבים הנוגעים למכירת זכויות הבנייה בנכס, ומאלה הנוגעים למכירת הדירות שנבנו בנכס, ואף תכנן ביחד עם אחרים את ביצוע חלקם, במטרה להתחמק ממס. בנוסף, חשוב להדגיש כי לנאשם לא מיוחס כל חלק בהצגת המצגים הכוזבים ברכישת הנכס, כשמצגים כוזבים אלה הוצגו על ידי אורלי (בגיןם הורשעה בביצוע עבירה נוספת) ואף נטען שהוצגו על ידי עו"ד גלמן (שהאישום כנגדו טרם הוכרע).

36. עוד חשוב להדגיש כי בכתב האישום המתוקן שבעובדותיו הודתה אורלי, שהיא עורכת דין בהשכלתה, אף פורט כי היא "היוותה גורם משמעותי במעשים", זאת לעומת הנאשם שלא נטען לגביו כאמור. בכתב האישום בעניינה של אורלי אף צוין שסוכם כי אורלי "נעשה שימוש בידע המשפטי והאדמיניסטרטיבי שברשותה" במסגרת שירותי ניהול הפרויקט שנתנה יחד עם הנאשם. יש טעם רב בטענות הסנגור לפיהן נסיבות לחומרה אלה אינן מתקיימות בעניינו של הנאשם, ויש לשקול לקולא את האמור בעת בחינת נסיבות ביצוע העבירה על ידו, ומידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשיו שלו, בהבחנה ממידת הפגיעה מהמעשים הכוללים בפרשה, וכן בקשר להשוואת חלקו לחלקה של אורלי והעונשים בעניינם.

37. בעת בחינת מידת הפגיעה בערכים המוגנים מביצוע העבירה על ידי הנאשם, שקלתי גם את היקפה, ואת המחלוקת בין הצדדים בהקשר זה. בעוד שהמאשימה טוענת כי היקף העבירה שביצע הנאשם עומד על סך של 2,000,000 ₪, סך המהווה 50% מהסכום שהתקבל בגין מכירת הדירה שנבנתה על הגג ונרשמה בכזב על שם מרים, לטענת ההגנה, סכום העבירה הוא 792,490 ₪ בלבד, שבמקרה זה הוא גם סכום ההכנסה החייבת. שקלתי את טענותי זו של הסנגור ואת נימוקיו, אך אינני מוצאת לקבלה. על פי המפורט בכתב האישום הדירה אשר נרשמה על שם מרים כאשת קש עבור הנאשם ואורלי, ואשר נבנתה תוך ניצול 50% מזכויות הבנייה על הגג, נמכרה בסך 4,000,000 ₪ ואף בפטור ממס שבח לאור הרישום הכוזב על שם מרים, ואורלי והנאשם "**התחלקו בחלקם בתמורה ממכירת הדירות (50%) בשיעורים שווים (25% לכל אחד)**" (סעיף 36 לאישום הראשון). בנסיבות אלה - הרי שההכנסה בידי הנאשם היא בסך 2,000,000 ₪ על פי הודייתו שלו בעובדות כתב האישום. טענת הסנגור לפיה רק הרווח שהפיק הנאשם ממכירת חלקו בדירה הוא ההכנסה בידי לאור ההסכם בין הצדדים איננה יכולה להתקבל בראי העובדות בהן הודה.

38. אשר לנזק שנגרם ממעשי הנאשם, מקובל עלי החישוב אליו הפנה הסנגור בטיעוניו על בסיס **ענ/1** המלמד כי סכום המחדל הפלילי לו גרם הנאשם במעשיו עומד על סך של כ- 272,579 ₪, המהווה כ-35% מסך ההכנסה החייבת בסך 792,490 ₪ (המפורטת **בעת/2** הסכם השומה, כתוספת הכנסה מוסכמת בגין מכירת דירות מגורים ברח' דיזנגוף 197). ואבהיר, השוואה לעניינה של אורלי אותה ביקש ב"כ המאשימה לערוך והטענה לפיה הנזק שנגרם ממעשי הנאשם גבוה יותר כלל אינה מובנת, אף מבלי להיכנס לחישובים אליהם הפנו הצדדים, והרי ממילא אורלי הורשעה גם בסיוע לאחרים להתחמק ממס בהיקף של 4,300,000 ₪, ובכך גרמה ולו נזק פוטנציאלי אדיר ממשי לקופה הציבורית אם לא נזק של ממש. הדברים ברורים ומדברים בעד עצמם.

39. בראי כלל המפורט לעיל, הגם שמידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשי הנאשם אינה זניחה, היא איננה ברף הגבוה ביותר. בפרט חשוב להדגיש כי מידת הפגיעה בערכים המוגנים ממעשיו נמוכה באופן ממשי מהפגיעה שנגרמה ממעשיה של אורלי, שלמתחם הענישה שנקבע בעניינה רלבנטיות רבה לקביעת המתחם בעניינו של הנאשם, מכוח עיקרון השוויון ואחידות הענישה. ראו בהקשר זה ע"פ 8345/15 **אוחנה נ' מדינת ישראל** (19.9.2017) שם הפנה כב' השופט מזוז לע"פ 2580/14 **חסן נ' מדינת ישראל** (23.9.2014) בפסקה 19:

"עקרון אחידות הענישה הוא עקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה...עקרון זה מקבל משנה חשיבות כאשר מדובר בנאשמים שונים המורשעים בגדרה של אותה פרשה. במצב דברים זה מצדד עקרון אחידות הענישה בהטלת עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים וכן בשמירה על יחס של שקילות בין מבצעייהם של מעשים הנבדלים זה מזה במנינם, חומרתם או בנסיבותיו האישיות של המבצע".

40. בעניינה של אורלי, על בסיס הנימוקים שפורטו בגזר דינה, וביניהם שיקולי צדק לאור טענות לאכיפה בררנית ואפליה בעיקר ביחס לעניינו של אריאל עליו הושת כופר חלף כתב אישום, והגם שמצא כי הנסיבות בעניינה של אורלי חמורות יותר והצדיקו הגשת כתב אישום, קבע כב' השופט אבינור מתחם ענישה שבין 9 ו-18 חודשי מאסר בפועל (ראו פסקאות 56-63 לגזר הדין מיום 17.4.2019 בעניינה של אורלי בתיק פלילי זה). על אורלי נגזרו בסופו של יום 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד קנס בסך 80,000 ₪ ומאסר על תנאי. בעת הטיעון לעונש בעניינו של הנאשם ציין ב"כ המאשימה כי המאשימה אינה מסכימה עם הקביעות בגזר הדין בעניינה של אורלי אך לאור נסיבותיה האישיות החליטה שלא להגיש ערעור. כך או כך, ומשלא הוגש ערעור, גם המאשימה מצאה רלבנטיות בין מתחם הענישה שנקבע בעניינה של אורלי ועניינו, וביקשה להעמיד את מתחם הענישה בעניין הנאשם, שנראה שגם לדעתה חלקו קטן מחלקה של אורלי אשר אף ביצעה עבירה נוספת, בין 8 ו-17 חודשי מאסר בפועל, לצד קנס ומאסר על תנאי.

41. בעת קביעת המתחם נתתי דעתי גם לטענות הסנגור הנוגעות לאפליה ואכיפה בררנית בקשר לעניינו של אריאל יש משנה תוקף בכל הקשור לנאשם, בהינתן חלקו האקטיבי הקטן יחסית של הנאשם בביצוע העבירה ויש טעם בדברים. לצד זאת יש לציין כי לא הוצגה בפני כל ראייה לפיה ביקש הנאשם לסיים את ההליך בעניינו בכופר טרם הגשת כתב האישום וסורב, וכן יש לזכור כי על פי כתב האישום המקורי, הואשם הנאשם בביצוע עבירות נוספות, ואישומים אלה בוטלו במסגרת ההסדר הדיני בין הצדדים. עיינתי בהחלטות הכופר שצירף הסנגור (ענ'2) ואין חולק כי בנסיבות מתאימות קיימים מקרים בהם מושת כופר על מבצעי עבירות לפי סעיף 220 לפקודת מס הכנסה, ואף בהיקפים ממשיים. מובן כי כל מקרה ונסיבותיו, ויש עוד לזכור כי היקף או סוג העבירה אינם הקריטריונים היחידים לבחינה.

42. נתתי דעתי גם לענישה הכללית בעבירה הנדונה ולפסיקה אליה הפנו הצדדים. כאמור, דרך המלך בעבירה מהסוג הנדון המערבת מרמה עורמה ותחבולה, היא לגזירת עונשי מאסר ממשיים מאחורי סורג ובריח (עניין יצחקי). יחד עם זאת, בחינת הפסיקה מלמדת כי ישנם מקרים בהם בגין ביצוע עבירה מהסוג הנדון ובהיקף ממשי, לצד נזק שנגרם לקופה הציבורית, ואף מבלי לשקול שיקולי צדק, קבעו בתי המשפט עונשי מאסר שמשכם מאפשר ריצויים בעבודות שירות בתחתית המתחם, בפרט לאחר כניסתו של תיקון 133 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") לתוקף, לעיתים לצד קנסות ניכרים. בחלק מהמקרים אף נגזרו עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, כל מקרה ונסיבותיו. (ראו לדוגמא: ע"פ (מחוזי ת"א) 43832-10-13 שאל נ' מדינת ישראל (17.2.2014), ת"פ (מחוזי ת"א) 57576-11-18 מדינת ישראל נ' יהושע (15.3.2020), ת"פ (שלום ת"א) 61997-12-15 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' קלאוס (16.7.2017) ועפ"ג (מחוזי ת"א) 3710-09-17 פרקליטות מחוז תל אביב מיסוי וכלכלה נ' קלאוס ואח' (27.6.2018)).

43. במקרה דנן המרמה המשמעותית שנגקטה בביצוע העבירה והיקפה הייתה מצדיקה להשקפתי באופן רגיל קביעת מתחם ענישה שתחתיתו עונש מאסר ממשי לריצוי מאחורי סורג ובריח. יחד עם זאת, בשים לב למתחם הענישה אשר נקבע בעניינה של אורלי על נימוקי בית המשפט שם הרלבנטיים גם לעניינו, לחלקו המינורי יחסית של הנאשם בפן האקטיבי של ביצוע העבירה ולכך שחלקה של אורלי דומיננטי מחלקו של הנאשם, והיא אף הורשעה בביצוע עבירה נוספת בהיקף ממשי של 4,300,000 ₪, מצאתי לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם ענישה נמוך מזה שנקבע בעניינה של אורלי - ומתחם הענישה בעניינו של הנאשם יקבע בין 6 ו-16 חודשי מאסר בפועל ביחס לעונש המאסר.

44. באשר לקנס, כידוע, בסוג זה של עבירות, הקנס הוא ממין העבירה ומכאן החשיבות שבהטלתו. זאת גם כדי

ללמד שאין אף תועלת כלכלית מביצוע העבירות. גם בעת קביעת מתחם הקנס נתתי דעתי לפגיעה בערכים המוגנים ממעשי העבירה, לנסיבות ביצועה ולחלקו של הנאשם. בנוסף, להיקפה ולנזק לקופה הציבורית שגרם הנאשם. לצד האמור, שקלתי גם את הקושי הכלכלי אותו חווה הנאשם לדבריו, את העלויות הכספיות שבטיפול בילדיו לאור האלרגיה ממנה סובלים, את טענתו לפיה נזקק ליטול הלוואות בעת הזאת, וכן את הקושי הכלכלי במשק לאור מגפת הקורונה והשלכותיה. בפרט, נתתי דעתי גם לקנס שנגזר בעניינה של אורלי שהוא בסך 80,000 ₪, הגם שביצעה עבירות בהיקף גבוה באופן ממשי מהיקף העבירה שביצע הנאשם, וברמת חומרה גבוהה יותר. לאחר כל זאת מצאתי להעמיד את מתחם הקנס בין 60,000 ל- 140,000 ₪.

העונש הקונקרטי לנאשם

45. במקרה דנן אין מקום לחריגה לקולא או לחומרה מהמתחמים אשר נקבעו. נתתי דעתי להפניית הסנגור לסעיף 8 לחוק רישום קבלנים ולתקנות וטענתו לשלילת רישיון אפשרית של הנאשם ככל שיוטל עליו עונש של 3 חודשי מאסר ומעלה, אך לא מצאתי ממש בטענה, משהעבירה בה הורשע איננה כלולה ברשימת העבירות המפורטות בסעיף 1 לתקנות. הנאשם, יליד שנת 1969, נשוי ואב לארבעה, שלושה מהם קטינים, ושניים סובלים מאלרגיה מסכנת חיים הדורשת השגחה והקפדה של הנאשם ורעייתו, לצד עלויות כספיות משמעותיות. אין ספק כי עונש של מאסר בפועל, ככל שייגזר על הנאשם, יקשה עד מאוד על הנאשם ומשפחתו.

46. לחובת הנאשם עבר פלילי הכולל ביצוע עבדות ללא היתר (מועד עבירה 2009 ו- 2012, פסק דין משנת 2012 ו- 2016), וכן עבירת איומים (מועד עבירה משנת 2012, פסק דין משנת 2015). בכל הנוגע לעבירת האיומים, לטענת ב"כ הנאשם, במדובר בעבירה אשר בוצעה על רקע סכסוך שכנים. עבירת האיומים בה הורשע הנאשם איננה מן העניין ומועד ביצועה רחוק בזמן וכך גם עבירות התכנון ובנייה. בנסיבות אלה, מבלי להתעלם מכך שיש בעבר פלילי מהסוג הנדון כדי להעיד על מידה מסוימת של זלזול מצדו באשר לצורך בקיום הוראות החוק, בראי חלוף הזמן מאז ביצוע אותן עבירות, העובדה שהנאשם לא הורשע בביצוע כל עבירה נוספת מאז ביצועו, והיעדר הרלבנטיות שלהן לעבירה דנן - אין בעברו הפלילי של הנאשם כדי להשפיע על מיקומו בגדרי המתחם.

47. שקלתי את התיקון המשמעותי שבוצע בכתב האישום, תוך שבוטלו האישומים השני והשלישי, ולאחריו הודה הנאשם בביצוע העבירה ונטל אחריות על מעשיו. אמנם הנאשם לא הודה בהזדמנות הראשונה, והודה רק בתום פרשת התביעה ולאחר שאף טען טענת אין להשיב לאשמה אשר נדחתה. יחד עם זאת, לאור התיקון המשמעותי של כתב האישום טרם ההודיה, אין להלין על כך שביקש לנהל את המשפט עד להסדר הדיוני שהושג. יתרה מכך, מזווית אחרת, לקולא בעניינו, יש לשקול את הקושי עבור הנאשם להתמודד משך תקופה ארוכה, מאז תחילתה של החקירה עובר להגשת כתב האישום וניהולו, עם חשדות כבדים בהרבה מאלה בהם הורשע בסופו של יום.

48. חשוב לציין עוד כי חרף ניהול המשפט על ידו, כמפורט בהסכם השומה, הנאשם הסיר את מחדל כתב האישום ואף מעבר לכך בשלב מוקדם של ההליך, כפי שאישר ב"כ המאשימה - כשנתיים לפני מועד הגשת כתב האישום כנגדו (מועד חתימת הסכם השומה **ע/ת1** הוא 5.5.2015). לדבריי הנאשם בחר להגיע להסכמה ולשלם את מלוא הסכום הגם שהיו בפי עורכי דינו טענות כנגד גובה הסכום שנדרש. כידוע, בסוג זה של עבירות יש להסרת המחדל משמעות רבה לעניין הענישה, והיא מעידה על חרטה כנה ונטילת אחריות שאיננה רק מהפה החוצה, ואף מביאה לתיקון הנזק הכספי שנגרם ממעשי העבירה (רע"פ 7851/13 **עודה נ' מדינת ישראל** (3.9.2015)). להסרת המחדל על ידי הנאשם תוך תשלום סכום גבוה אף מסכום המחדל הפלילי בסופו של יום, ולשלב בו הוסר, יינתן משקל משמעותי לקולא על ידי.

49. בעת קביעת עונשו של הנאשם נתתי דעתי גם לחלוק הזמן המשמעותי מאז ביצוע העבירות, בין השנים 2008 ועד 2012 ומאז ביצועה של החקירה. זאת מבלי לזקוף לחובת מי מהצדדים את חלוק הזמן. עוד נתתי דעתי לכך שלא נטען כי מאז שנת 2012 ביצע הנאשם כל עבירה נוספת בה הורשע כאמור, וכן לדבריו לפיהם הוא מתחרט על ביצוע העבירה, מזה שנים ארוכות מתנהל אחרת, ומקפיד כיום קלה כחמורה. נתתי דעתי גם לטענות הסנגור כנגד התנהלות חוקרי רשות המסים בקשר לפנייתם בחוסר סמכות לטענתו לבנק ומסירת נתונים תוך הפרת איסורים מפורשים, כשהציגו בפני הבנק, לטענתו, תמונה לפיה נרקמה תוכנית של מרמה וזיוף כלפיו. בהקשר זה שקלתי את הטענה לפיה המדובר במעשים חמורים ובהם פוטנציאל פגיעה ממשית בנאשם לאור עיסוקו ביזמות וקבלנות הדורש ליווי בנקאי. מבלי להכריע בטענה או לקבוע מסמרות בעניין, אך בשים לב שהאישום השני במסגרתו הואשם הנאשם בזיוף במטרה לקבל דבר מהבנק בוטל, גם עניין זה והקושי הפוטנציאלי לנאשם מהאמור בא בין שיקולי.

50. לאחר בחינת כלל הנתונים המפורטים לעיל, לא מצאתי על מה מבוססת עתירת המאשימה לגזירת עונשו של הנאשם באמצע מתחם הענישה, ל-13 חודשי מאסר בפועל ואינני מוצאת לקבלה. בראי הוראות תיקון 113 לחוק העונשין, והשיקולים הצריכים לעניין בקשר למיקום עונשו של נאשם בגדרי מתחם הענישה, לא מצאתי כל נימוק שהוא המצדיק עתירה זו, כשגם עברו הפלילי של הנאשם הוא כזה שבנסיבותיו אינו מהווה שיקול להחמרת העונש בגדרי המתחם. אדרבא, מבחינת שיקולי הענישה המפורטים בסעיף 40 לא לחוק העונשין מסקנתי היא דווקא כי ראוי ונכון לגזור את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם שנקבע.

51. טרם גזירת הדין, שבתי ובחנתי את חשיבות ההרתעה ובכללה הרתעת הרבים בסוג זה של עבירות ובעבירות כלכליות בכלל, ואף בשים לב לקלות ביצוע העבירה הנדונה והקושי שבגילויה. נתתי דעתי לכלל לפיו בסוג זה של עבירות האינטרס הציבורי מקבל בכורה על פני נסיבות אישיות ולכך שבדרך כלל, על עונשו של מבצע עבירות המס מהסוג הנדון להיקבע למאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח (עניין יצחקי, עניין אוחנה, פסקה 32, רע"פ 1929/18 אריאלי נ' מדינת ישראל (26.4.2018) וע"פ 3927/16 מדינת ישראל נ' בר זיו (23.2.2017)). בנוסף, שקלתי את דברי בית המשפט בע"פ 1656/16 דוידוביץ נ' מדינת ישראל (20.3.2017) לפיהם מסקנות דוח ועדת דורנר בקשר לאפקטיביות ההרתעה שלצד עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, על נימוקיהן, מוגבלות בכל הנוגע לעבירות כלכליות, בשים לב למאפייני העבירות הכלכליות והנאשמים בהן בדרך כלל (שם, פסקה 105).

52. מבלי להתעלם מן האמור, כידוע, שיקולי הרתעה אינם מאיינים את נסיבותיו האישיות של הנאשם, והענישה בסופו של יום היא אינדיוידואלית ומושפעת בין היתר מהנסיבות הרלבנטיות של הנאשם גם בסוג זה של עבירות. בשים לב לזמן הרב שחלף מאז ביצוע העבירה ומאז החקירה, לאור התרשמותי מחרטה כנה מצד הנאשם ונטילת האחריות, והסרת מלוא המחדל על ידו עוד טרם הגשת כתב האישום (ואף כזה שאינו כלול בכתב האישום כיום), וחרף עברו הפלילי שאינו מן העניין, מסקנתי היא כי נכון וצודק יהיה לקבוע כאמור את עונש המאסר שייגזר על הנאשם בתחתית מתחם הענישה, ואף לקבוע כי עונשו ירוצה בעבודות שירות. בהקשר זה יש לזכור כי גם עונשה של אורלי נגזר לריצוי בעבודות שירות, ועל אריאל הוטל כופר ולא הוגש כנגדו כתב אישום כלל. נתתי דעתי לטענות המאשימה בדבר השוני בנסיבות מעניינו של אריאל ובדבר הנסיבות המיוחדות בעניינה של אורלי אשר הביאו לכך שעונש המאסר שנגזר עליה נקבע בתחתית המתחם ולריצוי בעבודות שירות. להשקפתי, גם עניינו של הנאשם מצדיק השתת עונש מאסר אותו ניתן לבצע בעבודות שירות בנסיבות, ואבהיר - זאת גם מבלי להשוות בין נסיבותיו האישיות לאלה של אורלי.

סוף דבר, בראי כלל המפורט לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות על פי חוות דעת הממונה על עבודות השירות בבית החייל ויצמן 60, תל אביב. הנאשם יתייצב ביום 18.1.21 בשעה 8:00 במפקדת מחוז מרכז, יח' עבודות שירות, רמלה. מובהר כי יתכנו שינויים במקום העבודה ושעות העבודה כמפורט בחוות דעת הממונה על עבודות השירות. הובהרה לנאשם המשמעות של אי עמידה בעבודות שירות.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, לתקופה של 3 שנים והתנאי שהנאשם לא יעבור עבירה על פי פקודת מס הכנסה.

ג. קנס בסך 60,000 ₪ או חודשיים מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-30 תשלומים חודשיים, שווים ורציפים, כשהראשון בהם ביום 1.2.2021. לא ישולם תשלום - תעמוד יתרת הקנס לפירעון מידי.

זכות ערעור כחוק תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

5129371 המזכירות תעביר עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות.

ניתן היום, ט"ו כסלו תשפ"א, 01 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.